TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2018. gada 18. oktobrī*

Apelācija – Dempings – Dažu Ķīnas Tautas Republikas izcelsmes vai no Malaizijas nosūtītu dzelzs vai tērauda savienotājelementu imports – Pasaules Tirdzniecības organizācijas (PTO) ietvaros noslēgtā Antidempinga nolīguma pārkāpums – Jau iekasēto galīgo antidempinga maksājumu atcelšana – Atpakaļejoša spēka neesamība – LESD 263. panta ceturtā daļa – Individuāli skarta persona – Reglamentējošs akts, kas nav saistīts ar īstenošanas pasākumiem

Lieta C-145/17 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. pantam, ko 2017. gada 21. martā iesniedza

Internacional de Productos Metálicos SA, kuras juridiskā adrese ir Vitorija-Gasteisa [*Vitoria-Gasteiz*] (Spānija), pārstāvji – *C. Cañizares Pacheco*, *E. Tejedor de la Fuente* un *A. Monreal Lasheras*, *abogados*,

apelācijas sūdzības iesniedzēja,

otra lietas dalībniece:

Eiropas Komisija, ko pārstāv *J.-F. Brakeland*, *M. França* un *G. Luengo*, pārstāvji,

atbildētāja pirmajā instancē.

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: Tiesas priekšsēdētāja vietniece R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*], kas pilda pirmās palātas priekšsēdētāja pienākumus, tiesneši Ž. K. Bonišo [*J.-C. Bonichot*], E. Regans [*E. Regan*], K. G. Fernlunds [*C. G. Fernlund*] un S. Rodins [*S. Rodin*] (referents),

ģenerāladvokāts: E. Tančevs [*E. Tanchev*],

sekretārs: A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā pēc ģenerāladvokāta uzklausīšanas pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerāladvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – spāņu.

Spriedums

1 Savā apelācijas sūdzībā *Internacional de Productos Metálicos SA* lūdz atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2017. gada 25. janvāra rīkojumu *Internacional de Productos Metálicos*/Komisija (T-217/16, nav publicēts, turpmāk tekstā – "pārsūdzētais rīkojums", EU:T:2017:37), ar kuru minētā tiesa atcēla tās prasību atcelt Komisijas Regulas (ES) 2016/278 (2016. gada 26. februāris), ar ko atceļ galīgo antidempinga maksājumu, kas noteikts dažu Ķīnas Tautas Republikas izcelsmes dzelzs vai tērauda savienotājelementu importam un attiecināts arī uz dažu dzelzs vai tērauda savienotājelementu importu, ko veic, tos nosūtot no Malaizijas un deklarējot vai nedeklarējot kā Malaizijas izcelsmes ražojumus (OV 2016, L 52, 24. lpp.; turpmāk tekstā – "strīdīgā regula"), 2. pantu.

Atbilstošās tiesību normas

2 Ar Padomes Lēmumu 94/800/EK (1994. gada 22. decembris) par daudzpusējo sarunu Urugvajas kārtā (no 1986. gada līdz 1994. gadam) panākto nolīgumu slēgšanu Eiropas Kopienas vārdā jautājumos, kas ir tās kompetencē (OV 1994, L 336, 1. lpp.), Eiropas Savienības Padome apstiprināja Līgumu par Pasaules tirdzniecības organizācijas (PTO) izveidošanu, kas parakstīts Marakešā 1994. gada 15. aprīlī, kā arī minētā līguma 1.–3. pielikumā esošos nolīgumus, kuru vidū ir arī 1994. gada Vispārējā vienošanās par tarifiem un tirdzniecību (OV 1994, L 336, 11. lpp.) un Nolīgums par Vispārējās vienošanās par tarifiem un tirdzniecību VI panta piemērošanu (OV 1994, L 336, 103. lpp.; turpmāk tekstā – "PTO Antidempinga nolīgums").

3 2009. gada 26. janvārī Padome pieņēma Regulu (EK) Nr. 91/2009, ar ko piemēro galīgo antidempinga maksājumu dažu Ķīnas Tautas Republikas izcelsmes dzelzs vai tērauda savienotājelementu importam (OV 2009, L 29, 1. lpp.).

4 2011. gada 28. jūlijā PTO Strīdu izšķiršanas institūcija (*Dispute Settlement Body*, turpmāk tekstā – "*DSB*") pieņēma apelācijas institūcijas ziņojumu un šķīrējtiesas kolēģijas ziņojumu, kas grozīts ar apelācijas institūcijas ziņojumu, lietā "Eiropas Kopienas – Galīgie antidempinga pasākumi konkrētiem dzelzs un tērauda savienotājelementiem no Ķīnas" (WT/DS 397). Šajos ziņojumos ir tostarp konstatēts, ka Eiropas Savienība ir rīkojusies nesaderīgi ar vairākām PTO Antidempinga nolīguma normām.

5 Šā *DSB* nolēmuma rezultātā 2012. gada 4. oktobrī Padome pieņēma Īstenošanas regulu (ES) Nr. 924/2012, ar kuru groza Regulu Nr. 91/2009 (OV 2012, L 275, 1. lpp.), tostarp samazinot antidempinga maksājumu, kas bija paredzēts šajā pēdējā minētajā regulā.

6 Ar Padomes Īstenošanas regulu (ES) Nr. 723/2011 (2011. gada 18. jūlijs), ar kuru galīgo antidempinga maksājumu, kas ar Regulu [..] Nr. 91/2009 noteikts dažu Ķīnas Tautas Republikas izcelsmes dzelzs vai tērauda savienotājelementu importam, attiecina arī uz dažu dzelzs vai tērauda savienotājelementu importu, ko veic, tos nosūtot no Malaizijas un deklarējot vai nedeklarējot kā Malaizijas izcelsmes ražojumus (OV 2011, L 194, 6. lpp.), redakcijā ar grozījumiem, kas izdarīti ar Padomes Īstenošanas regulu (ES) Nr. 693/2012 (2012. gada 25. jūlijs) (OV 2012, L 203, 23. lpp.), antidempinga pasākumi tika attiecināti arī uz dažu dzelzs vai tērauda savienotājelementu importu, ko veic, tos nosūtot no Malaizijas un deklarējot vai nedeklarējot kā Malaizijas izcelsmes ražojumus.

7 Eiropas Komisija – veikusi pārskatīšanu atbilstoši Padomes Regulas (EK) Nr. 1225/2009 (2009. gada 30. novembris) par aizsardzību pret importu par dempinga cenām no valstīm, kas nav Eiropas Kopienas dalībvalstis (OV 2009, L 343, 51. lpp.), 11. panta 2. punktam sakarā ar pasākumu izbeigšanos – noteica Īstenošanas regulā (ES) 2015/519 (2015. gada 26. marts), ar ko pēc termiņbeigu pārskatīšanas, kas veikta, ievērojot Regulas [..] Nr. 1225/2009 11. panta 2. punktu, konkrētu Ķīnas Tautas Republikas izcelsmes dzelzs vai tērauda savienotājelementu importam nosaka galīgo antidempinga maksājumu, kuru attiecina arī uz konkrētu no Malaizijas nosūtītu dzelzs vai tērauda

savienotājelementu importu neatkarīgi no tā, vai tiem deklarēta Malaizijas izcelsme (OV 2015, L 82, 78. lpp.), ka spēkā uz vēl pieciem gadiem ir paturams antidempinga maksājums, kas bija noteikts un grozīts attiecīgi Regulā Nr. 91/2009 un Īstenošanas regulā Nr. 924/2012.

8 2016. gada 12. februāra nolēmumā *DSB* apstiprināja jaunus ziņojumus, kuros secināts, ka pasākumi, ko Savienība veikusi ar Īstenošanas regulu Nr. 924/2012, nav saderīgi ar vairākām PTO Antidempinga nolīguma normām.

Tiesvedības priekšvēsture un strīdīgā regula

9 *Internacional de Productos Metálicos* ir saskaņā ar Spānijas tiesībām dibināta sabiedrība, kuras pamatdarbība ir importēt un valsts teritorijā piegādāt dzelzs un tērauda savienotājelementus.

10 Spānijas nodokļu administrācija, pamatojoties uz Regulu Nr. 91/2009 un Īstenošanas regulu Nr. 924/2012, apelācijas sūdzības iesniedzējai uzlika pienākumu samaksāt muitas nodokli, antidempinga maksājumus un pievienotās vērtības nodokli (PVN) kopā ar nokavējuma procentiem kopsummā 672 934,20 euro apmērā.

11 Daļu no šiem atvilkumiem apelācijas sūdzības iesniedzēja apstrīdēja Spānijas tiesās.

12 2016. gada 26. februārī Komisija, pamatojoties uz Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) 2015/476 (2015. gada 11. marts) par pasākumiem, kurus Savienība drīkst veikt aizsardzībai pret dempingu un subsidētu importu pēc ziņojuma, ko pieņēmusi PTO Strīdu izšķiršanas padome (OV 2015, L 83, 6. lpp.), pieņēma strīdīgo regulu.

13 Ar strīdīgās regulas 1. pantu ir atcelti antidempinga maksājumi, kas bija noteikti ar Regulu Nr. 91/2009, grozīti ar Īstenošanas regulu Nr. 924/2012 un saglabāti ar Īstenošanas regulu 2015/519.

14 Strīdīgās regulas 2. pantā ir noteikts, ka tās 1. pantā minēto antidempinga maksājumu atcelšanu piemēro no šīs regulas spēkā stāšanās datuma, kā noteikts tās 3. pantā, un tā nevar būt pamats līdz minētajam datumam iekasēto maksājumu atmaksāšanai.

Tiesvedība Vispārējā tiesā un pārsūdzētais rīkojums

15 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā tika iesniegts 2016. gada 10. maijā, apelācijas sūdzības iesniedzēja par strīdīgo regulu cēla prasību, kurā tā prasīja, pirmām kārtām, atcelt šīs regulas 2. pantu un, otrām kārtām, skaidri atzīt, ka minētās regulas 1. pants ir piemērojams ar atpakaļejošu spēku.

16 Vispirms pārsūdzētā rīkojuma 21. punktā noraidījusi šo otro prasījumu daļu kā acīmredzami nepieņemamu, Vispārējā tiesa pēc tam izsprieda par Komisijas izvirzīto pamatu prasības pieteikuma nepieņemšanai, kas atvedināts no tā, ka prasība esot nepieņemama, ievērojot no LESD 263. panta ceturtās daļas izrietošos pieņemamības nosacījumus.

17 Tālab Vispārējā tiesa, pirmkārt, pārsūdzētā rīkojuma 26.–33. punktā pārbaudīja, vai strīdīgā regula apelācijas sūdzības iesniedzēju skar individuāli šīs tiesību normas izpratnē.

18 Konkrēti – uzskatīdama, ka šī regula apelācijas sūdzības iesniedzēju skar tikai tāpēc, ka tā objektīvi ir antidempinga pasākumiem pakļauto preču importētāja, un neņemot vērā tās individuālo situāciju, Vispārējā tiesa nosprieda, ka minētā regula apelācijas sūdzības iesniedzēju individuāli neskar.

19 Otrkārt, pārsūdzētā rīkojuma 34.–37. punktā Vispārējā tiesa izvērtēja jautājumu par strīdīgās regulas īstenošanas pasākumu esamību.

20 Konkrēti – ņemdama vērā, ka Savienības tiesībās izveidotajā muitas sistēmā antidempinga maksājumus ir paredzēts iekasēt, pamatojoties uz valsts iestāžu noteiktiem pasākumiem, un ka šo pasākumu pārsūdzēšana, kā tas ir šajā lietā, ir veicama valsts līmenī, Vispārējā tiesa uzskatīja, ka strīdīgā regula ir saistīta ar īstenošanas pasākumiem LESD 263. panta ceturtās daļas izpratnē.

21 Tādējādi Vispārējā tiesa prasību noraidīja kā acīmredzami nepieņemamu.

Lietas dalībnieku prasījumi

22 Apelācijas sūdzības iesniedzēja lūdz Tiesu:

– atcelt pārsūdzēto rīkojumu;

– nodot lietu atpakaļ izskatīšanai Vispārējā tiesā, lai tā lemtu par strīdīgās regulas 2. pantā noteikto laika ierobežojumu, un

– piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

23 Komisija lūdz Tiesu:

– apelācijas sūdzību noraidīt, un

– piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Par apelācijas sūdzību

Par pirmo pamatu – to, ka Vispārējā tiesa, uzskatīdama, ka strīdīgā regula apelācijas sūdzības iesniedzēju neskar individuāli, esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā

Lietas dalībnieku argumenti

24 Ar pirmo pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Vispārējā tiesa, uzskatot, ka strīdīgā regula apelācijas sūdzības iesniedzēju neskar individuāli LESD 263. panta ceturtās daļas izpratnē, esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā.

25 Šajā ziņā apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka no Tiesas judikatūras izriet, ka, ja regula skar konkrētu personu grupu, ir iespējams, ka šī regula individuāli skar šīs personas kādu pirms tās pieņemšanas iestājušos apstākļu dēļ.

26 Apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka, lai arī pārsūdzētā rīkojuma 30. punktā Vispārējā tiesa ir nospriedusi, ka strīdīgā regula apelācijas sūdzības iesniedzēju skar tāpēc, ka tā objektīvi ir antidempinga pasākumiem pakļauto preču importētāja, taču nav ņēmusi vērā tās individuālo situāciju, šāds skārums katrā ziņā implicīti ietverot arī individuālu skārumu.

27 Šajā gadījumā nosacījums par individuālu skārumu esot izpildīts, jo attiecīgie antidempinga maksājumi attiecās nevis uz visiem importētājiem, bet gan tikai uz tiem, kuri importē elementus, kas ir skaidri identificēti Regulā Nr. 91/2009 un kuriem ir konkrēta izcelsmes vieta, proti, Ķīna vai Malaizija.

28 Līdz ar to, ja apelācijas sūdzības iesniedzēju būtu objektīvi skārusi attiecīgā antidempinga maksājuma atcelšana, būtu arī tikpat skaidrs, ka tā, ņemot vērā iezīmes, kas tai piemīt kā noteiktu Ķīnas vai Malaizijas izcelsmes preču importētājai, ir skarta arī individuāli.

29 Apelācijas sūdzības iesniedzēja apstrīd arī pārsūdzētā rīkojuma 31. punktā Vispārējās tiesas izdarīto konstatējumu, ka ar pašu strīdīgajā regulā esošo apstrīdēto normu netika grozītas kādas tiesības, ko apelācijas sūdzības iesniedzēja bija ieguvusi pirms šīs regulas pieņemšanas.

30 Judikatūra, uz kuru Vispārējā tiesa šajā ziņā ir pamatojusies, neesot pārnesama uz pienākumu atcelšanas gadījumu. Proti, jautājums par individuāli skartu personu rodoties tad, ja strīdīgā tiesību norma vai strīdīgais tiesību akts groza kādu tiesību vai pienākumu, ko tā ieguvusi pirms strīdīgās regulas pieņemšanas.

31 Komisija uzskata, ka pirmais pamats ir jānoraida kā nedibināts.

Tiesas vērtējums

32 Vispirms ir jāatgādina, ka tādas prasības pieņemamība, ko fiziska vai juridiska persona atbilstoši LESD 263. panta ceturtajai daļai ir iesniegusi par aktu, kurš tai nav adresēts, ir pakārtota nosacījumam, ka šai personai tiek atzītas tiesības celt prasību, kuras savukārt rodas divos gadījumos. Pirmkārt, šādu prasību var celt, ja šis akts to skar tieši un individuāli. Otrkārt, prasību par reglamentējošu aktu, kas nav saistīts ar īstenošanas pasākumiem, šāda persona var celt, ja tas šo personu skar tieši (skat. tostarp spriedumus, 2015. gada 17. septembris, *Mory* u.c./Komisija, C-33/14 P, EU:C:2015:609, 59. un 91. punkts, kā arī 2018. gada 13. marts, *Industrias Químicas del Vallés*/Komisija, C-244/16 P, EU:C:2018:177, 39. punkts).

33 Ar pirmo pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja apstrīd analīzi, ko pārsūdzētā rīkojuma 26.–33. punktā Vispārējā tiesa ir veikusi, izvērtējot pirmo gadījumu saistībā ar nosacījumu par individuālu skārumu LESD 263. panta ceturtās daļas izpratnē.

34 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka no pastāvīgās judikatūras izriet, ka citi tiesību subjekti, kas nav lēmuma adresāti, var uzdoties par individuāli skartiem tikai tad, ja attiecīgais tiesību akts, kuru tiek lūgts atcelt, tos ietekmē tiem piemītošu īpašu iezīmju dēļ vai tādu faktisko apstākļu dēļ, kas tos atšķir no visām citām personām, un tādēļ tie ir individualizējami analoģiski adresātam (spriedumi, 2013. gada 3. oktobris, *Inuit Tapiriit Kanatami* u.c./Parlaments un Padome, C-583/11 P, EU:C:2013:625, 72. punkts, kā arī 2015. gada 28. aprīlis, *T & L Sugars* un *Sidul Açúcares*/Komisija, C-456/13 P, EU:C:2015:284, 63. punkts).

35 Kā pārsūdzētā rīkojuma 28. punktā ir norādījusi Vispārējā tiesa, no pastāvīgās judikatūras arī izriet, ka iespēja vairāk vai mazāk precīzi noteikt to personu skaitu vai pat identitāti, uz kurām attiecas pasākums, nekādā gadījumā nenozīmē, ka šis pasākums tās skar individuāli, ja ir skaidrs, ka šis pasākums ir piemērojams objektīvām tiesiskām vai faktiskām situācijām, kas paredzētas attiecīgajā tiesību aktā (spriedumi, 2013. gada 19. decembris, *Telefónica*/Komisija, C-274/12 P, EU:C:2013:852, 47. punkts, un 2018. gada 13. marts, *Industrias Químicas del Vallés*/Komisija, C-244/16 P, EU:C:2018:177, 88. punkts).

36 Lai arī – kā Vispārējā tiesa norāda pārsūdzētā rīkojuma 29. punktā – patiešām ir tā, ka, ja lēmums skar tādu personu grupu, kas, ņemot vērā šīs grupas locekļus raksturojošus kritērijus, bija identificētas vai identificējamas šā akta pieņemšanas brīdī, šis akts tik un tā var šīs personas skart individuāli, jo tās pieder pie ierobežota saimnieciskās darbības subjektu loka, un tas tā it īpaši var būt gadījumā, ja ar lēmumu tiek grozītas tiesības, ko privātpersona ieguvusi pirms tā pieņemšanas (šajā nozīmē skat.

spriedumus, 2008. gada 13. marts, Komisija/*Infront WM*, C-125/06 P, EU:C:2008:159, 71. un 72. punkts, kā arī 2014. gada 27. februāris, *Stichting Woonpunt* u.c./Komisija, C-132/12 P, EU:C:2014:100, 59. punkts); šie nosacījumi nav izpildīti šajā lietā.

37 Proti, apelācijas sūdzības iesniedzējai, pirmkārt, apgalvojot, ka ar strīdīgo regulu atceltie antidempinga pasākumi skar vienīgi to preču importētājus, uz kurām šie pasākumi konkrēti attiecas, tā tikai apstiprina pārsūdzētā rīkojuma 30. punktā rodamo konstatējumu, ka šī regula to skar tikai tāpēc, ka tā objektīvi ir antidempinga pasākumiem pakļauto preču importētāja, neņemot vērā tās individuālo situāciju.

38 Konkrēti, ņemot vērā šā sprieduma 34.–36. punktā atgādināto pastāvīgo judikatūru par individuāla skāruma nosacījumu, ir skaidri redzams, ka nevar apgalvot, ka šāds nosacījums ir izpildīts objektīvas situācijas aizskāruma gadījumā.

39 Ciktāl apelācijas sūdzības iesniedzēja, otrām kārtām, apstrīd arī pārsūdzētā rīkojuma 31. punktā Vispārējās tiesas izdarīto konstatējumu, ka ar pašu strīdīgajā regulā esošo apstrīdēto normu netika grozītas kādas tiesības, ko apelācijas sūdzības iesniedzēja bija ieguvusi pirms šīs regulas pieņemšanas, jānorāda, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja nav izvirzījusi nevienu argumentu, kas šo konstatējumu atspēkotu.

40 Proti, tādu antidempinga pasākumu piedzīvošanu kā tie, kas atcelti ar strīdīgo regulu, nav pamata uzskatīt par "iegūtām tiesībām" šā sprieduma 36. punktā atgādinātās judikatūras izpratnē.

41 No tā izriet, ka Vispārējā tiesa, nospriezdama, tostarp pārsūdzētā rīkojuma 33. punktā, ka strīdīgā regula apelācijas sūdzības iesniedzēju neskāra individuāli LESD 263. panta ceturtās daļas izpratnē, nav pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā.

42 Līdz ar to pirmais pamats ir jānoraida kā nedibināts.

Par otro pamatu – to, ka Vispārējā tiesa, uzskatīdama, ka strīdīgā regula ir saistīta ar īstenošanas pasākumiem, esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā

Lietas dalībnieku argumenti

43 Ar otro pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, jo tā, tostarp pārsūdzētā rīkojuma 36. un 37. punktā, uzskatīja, ka strīdīgā regula ir saistīta ar īstenošanas pasākumiem LESD 263. panta ceturtās daļas izpratnē.

44 Šajā ziņā apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir uzskatījusi, ka aprēķini, kas tai tika adresēti, bija strīdīgās regulas īstenošanas pasākums. Proti, šos aprēķinus Spānijas nodokļu administrācija esot veikusi saskaņā ar Regulu Nr. 91/2009, nevis saskaņā ar strīdīgo regulu, ar kuru ir atcelti pirmajā no minētajām regulām noteiktie antidempinga maksājumi.

45 Apelācijas sūdzības iesniedzējas ieskatā abas šīs regulas ir skaidri savstarpēji jānošķir. Savukārt strīdīgās regulas 2. pants esot uzskatāms par autonomu tiesību normu, kam nav vajadzīgs nekāds īstenošanas pasākums, lai tā varētu radīt tiesiskās sekas, sākot no savas spēkā stāšanās dienas, jo ar šo tiesību normu tiek vienīgi atcelti attiecīgie antidempinga maksājumi. Tādējādi strīdīgajā regulā ir tikai noteikts pienākums Spānijas nodokļu administrācijai neveikt nekādus pasākumus šo antidempinga maksājumu iekasēšanai.

46 No tā izrietot, ka prasības atcelt tiesību aktu iesniegšana Vispārējā tiesā bija vienīgais līdzeklis, kā apstrīdēt strīdīgās regulas 2. pantu.

47 Apelācijas sūdzības iesniedzēja no tā secina, ka, ņemot vērā, ka to tieši skar arīdzan šīs tiesību normas iedarbības ierobežojums laikā un ka šīs normas izpildei nav vajadzīgi īstenošanas pasākumi, Vispārējai tiesai esot bijusi jāatzīst tās prasība par pieņemamu.

48 Komisija apstrīd apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentus un lūdz otro pamatu noraidīt.

Tiesas vērtējums

49 Lai izvērtētu jautājumu, vai – kā ar savu otro pamatu apgalvo apelācijas sūdzības iesniedzēja – Vispārējā tiesa, pārsūdzētā rīkojuma 34.–38. punktā uzskatīdama, ka strīdīgā regula ir saistīta ar īstenošanas pasākumiem LESD 263. panta ceturtās daļas pēdējās teikums daļas izpratnē, ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, ir svarīgi atgādināt – kā Vispārējā tiesa pareizi ir norādījusi minētā rīkojuma 34. punktā –, ka šajā tiesību normā rodamā vārdkopa "nav saistīts ar īstenošanas pasākumiem", ir jāinterpretē, ņemot vērā minētās tiesību normas mērķi, kas – kā redzams no tās rašanās vēstures – ir novērst, ka privātpersonai būtu jāpārkāpj tiesības, lai tā varētu gūt piekļuvi tiesai. Taču, ja reglamentējošs akts tieši ietekmē fiziskas vai juridiskas personas tiesisko stāvokli bez vajadzības veikt īstenošanas pasākumus, pastāvētu risks, ka šī persona, ja tai nebūs tiesību celt tiešu prasību Savienības tiesā, lai apstrīdētu šā reglamentējošā akta tiesiskumu, nesaņems efektīvu tiesību aizsardzību tiesā. Proti, ja nebūtu īstenošanas pasākumu, fiziska vai juridiska persona, lai arī attiecīgais akts ir to tieši skāris, varētu panākt šā tiesību akta pārbaudi tiesā, tikai pārkāpjot šajā aktā ietvertos noteikumus un atsaucoties uz šā akta noteikumu prettiesiskumu pret to ierosinātos procesos valstu tiesās (spriedumi, 2015. gada 28. aprīlis, *T & L Sugars* un *Sidul Açúcares*/Komisija, C-456/13 P, EU:C:2015:284, 29. punkts, kā arī 2018. gada 13. marts, *Industrias Químicas del Vallés*/Komisija, C-244/16 P, EU:C:2018:177, 42. punkts).

50 Turpretim, ja reglamentējošs akts ir saistīts ar īstenošanas pasākumiem, Savienības tiesību sistēmas ievērošanas pārbaude tiesā tiek nodrošināta neatkarīgi no tā, vai minētos pasākumus ir veikusi Savienība vai dalībvalstis. Fiziskas vai juridiskas personas, kuras LESD 263. panta ceturtajā daļā paredzēto pieņemamības nosacījumu dēļ nevar tieši apstrīdēt Savienības reglamentējošu aktu Savienības tiesā, ir aizsargātas pret šā akta piemērošanu tām ar iespēju apstrīdēt ar šo aktu saistītos īstenošanas pasākumus (spriedumi, 2015. gada 28. aprīlis, *T & L Sugars* un *Sidul Açúcares*/Komisija, C-456/13 P, EU:C:2015:284, 30. punkts, kā arī 2018. gada 13. marts, *Industrias Químicas del Vallés* /Komisija, C-244/16 P, EU:C:2018:177, 43. punkts).

51 Ja minētā tiesību akta ieviešana ir Savienības iestāžu, struktūru vai organizāciju ziņā, fiziskas vai juridiskas personas var celt tiešu prasību Savienības tiesās par piemērošanas aktiem, ievērojot LESD 263. panta ceturtajā daļā paredzētos nosacījumus, un atbilstoši LESD 277. pantam savas prasības pamatošanai atsaukties uz attiecīgā pamatakta prettiesiskumu. Ja šī ieviešana ir dalībvalstu ziņā, šīs personas var norādīt uz attiecīgā pamatakta spēkā neesamību valstu tiesās un likt tām atbilstoši LESD 267. pantam vērsties Tiesā ar prejudiciāliem jautājumiem (spriedumi, 2015. gada 28. aprīlis, *T & L Sugars* un *Sidul Açúcares*/Komisija, C-456/13 P, EU:C:2015:284, 31. punkts, kā arī 2018. gada 13. marts, *Industrias Químicas del Vallés*/Komisija, C-244/16 P, EU:C:2018:177, 44. punkts).

52 Kā Tiesa jau ir nospriedusi, lai izvērtētu, vai reglamentējošs akts ir saistīts ar īstenošanas pasākumiem, ir jāņem vērā tās personas situācija, kura ir atsaukusies uz tiesībām celt prasību atbilstoši LESD 263. panta ceturtās daļas pēdējai teikuma daļai. Tādējādi nav nozīmes tam, vai attiecīgais akts ir saistīts ar īstenošanas pasākumiem attiecībā uz citām personām (spriedumi, 2015. gada 28. aprīlis, *T & L Sugars* un *Sidul Açúcares*/Komisija, C-456/13 P, EU:C:2015:284, 32. punkts, kā arī 2018. gada 13. marts, *Industrias Químicas del Vallés*/Komisija, C-244/16 P, EU:C:2018:177, 45. punkts).

53 Turklāt, veicot šo izvērtējumu, ir jāņem vērā tikai un vienīgi prasības priekšmets un gadījumā, ja prasītājs ir lūdzis tikai daļēju tiesību akta atcelšanu, attiecīgi ir jāņem vērā tikai tie īstenošanas pasākumi, kas var būt saistīti ar šo attiecīgā tiesību akta daļu (spriedumi, 2015. gada 10. decembris, *Kyocera Mita Europe*/Komisija, C-553/14 P, nav publicēts, EU:C:2015:805, 45. punkts, kā arī 2018. gada 13. marts, *Industrias Químicas del Vallés*/Komisija, C-244/16 P, EU:C:2018:177, 46. punkts).

54 Turklāt šajā ziņā nav nozīmes, vai minētie pasākumi ir vai nav mehāniski (spriedumi, 2015. gada 28. aprīlis, *T & L Sugars* un *Sidul Açúcares*/Komisija, C-456/13 P, EU:C:2015:284, 41. un 42. punkts, kā arī 2015. gada 10. decembris, *Kyocera Mita Europe*/Komisija, C-553/14 P, nav publicēts, EU:C:2015:805, 46. punkts).

55 Šajā lietā ir jānorāda, ka prasībā tika lūgts atcelt strīdīgās regulas 2. pantu, ciktāl šajā tiesību normā ir noteikts, ka šīs regulas 1. pantā minēto antidempinga maksājumu – proti, to, kas noteikti ar Regulu Nr. 91/2009, grozīti ar Īstenošanas regulu Nr. 924/2012 un saglabāti ar Īstenošanas regulu 2015/519 – atcelšana stājas spēkā tikai no dienas, kad stājas spēkā strīdīgā regula, un šī atcelšana nevar būt pamats līdz minētajam datumam iekasēto maksājumu atmaksāšanai.

56 Tā kā apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka minētajai tiesību normai, lai tā radītu tiesiskās sekas, nav vajadzīgi īstenošanas pasākumi, jo ar to tiek vienīgi atcelti attiecīgie antidempinga maksājumi, ir jānorāda, ka tas, ka Savienības reglamentējošs akts ir saistīts ar īstenošanas pasākumiem LESD 263. panta ceturtās daļas pēdējās teikuma daļas izpratnē tādējādi, ka dažas no minētā akta tiesiskajām sekām materializējas tikai ar šo pasākumu palīdzību, tomēr neizslēdz, ka šim aktam ir citas tiesiskas sekas uz fiziskas vai juridiskas personas tiesisko stāvokli, kas nav atkarīgas no īstenošanas pasākumu noteikšanas (spriedums, 2018. gada 13. marts, *European Union Copper Task Force*/Komisija, C-384/16 P, EU:C:2018:176, 45. punkts).

57 Tādējādi izskatāmajā lietā, lai gan – kā apgalvo apelācijas sūdzības iesniedzēja – ar strīdīgu regulu veiktā antidempinga maksājumu atcelšana pati par sevi patiešām nav atkarīga no īstenošanas pasākumu noteikšanas, lai īstenotos šo maksājumu izbeigšanās, minētās regulas 2. pants – it īpaši tāpēc, ka tajā ir paredzēta šo maksājumu izbeigšanās no tās spēkā stāšanās dienas un izslēgta jebkāda iedarbība ar atpakaļejošu spēku, – attiecībā uz apelācijas sūdzības iesniedzēju tik un tā var materializēties, īstenojoties tikai tiem pasākumiem, ko valsts iestādes noteikušas, lai līdz tam iekasētu attiecīgos antidempinga maksājumus.

58 Proti, tikai tāpēc, ka apelācijas sūdzības iesniedzējai valsts iestādes bija piemērojušas antidempinga maksājumus saskaņā ar šos maksājumus noteikušajām regulām, tostarp Regulu Nr. 91/2009, var uzskatīt, ka šīs apelācijas sūdzības iesniedzējas tiesisko stāvokli skar strīdīgās regulas 2. panta sekas attiecībā uz šo maksājumu atcelšanas datumu un, it īpaši, šīs atcelšanas atpakaļejošā spēka – it kā prettiesiskā – neesamība.

59 Ciktāl apelācijas sūdzības iesniedzēja šajā kontekstā apgalvo, ka tādi attiecīgo antidempinga maksājumu iekasēšanai valsts iestāžu veiktie pasākumi kā šajā lietā tai Spānijas nodokļu administrācijas adresētie aprēķini ir noteikti, izpildot regulas, kurās ir paredzēti šie antidempinga maksājumi, nevis pamatojoties uz strīdīgo regulu, ir jāatgādina, ka LESD 263. panta ceturtās daļas pēdējās teikuma daļas formulējumā nav teikts, ka – lai pasākums tiktu kvalificēts par reglamentējošā akta īstenošanas pasākumu – šim aktam būtu jābūt šā pasākuma juridiskajam pamatam. Viens un tas pats pasākums var būt īstenošanas pasākums gan tādam aktam, kura normas veido tā juridisko pamatu, gan atšķirīgam aktam, kā tas šajā gadījumā ir ar strīdīgo regulu, ja visas šā pēdējā minētā akta juridiskās sekas vai daļa no tām attiecībā uz apelācijas sūdzības iesniedzēju iestājas tikai ar šā pasākuma starpniecību (spriedums, 2018. gada 13. marts, *Industrias Químicas del Vallés*/Komisija, C-244/16 P, EU:C:2018:177, 72. punkts).

60 No tā izriet, ka, ņemot vērā īpašos šīs lietas apstākļus, Vispārēja tiesa – lai konstatētu strīdīgās regulas īstenošanas pasākumu esamību – varēja pārsūdzētā rīkojuma 35. punktā pamatoti izklāstīt pasākumus, ko valsts iestādes nosaka saskaņā ar Savienības muitas sistēmu, lai iekasētu antidempinga maksājumus, un kas var tikt apstrīdēti valstu tiesās, it īpaši pieprasot atmaksāt nepamatoti iekasētos antidempinga maksājumus.

61 Tādējādi, ja importētājs šajā kontekstā uzskata, ka tam – piemērojot regulu, kas, viņaprāt, kā, piemēram, izskatāmajā lietā esošā strīdīgā regula, ir prettiesiska un kam saskaņā ar apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentāciju ir jābūt par pamatu tam, lai atmaksātu attiecīgos antidempinga maksājumus, kas iekasēti pirms šīs regulas stāšanās spēkā, – ir nodarīts kaitējums, tas var atsaukties uz minēto prettiesiskumu valsts tiesā, kurai lieta ir piekritīga. Šī tiesa tad drīkst un LESD 267. pantā paredzētajos apstākļos tai pat ir pienākums vērsties Tiesā ar jautājumu par attiecīgās regulas spēkā esamību (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2012. gada 14. jūnijs, *CIVAD*, C-533/10, EU:C:2012:347, 33. punkts).

62 Ņemot vērā visus iepriekš izklāstītos apsvērumus, Vispārējā tiesa pārsūdzētā rīkojuma 36. punktā pamatoti ir secinājusi, ka strīdīgā regula attiecībā uz apelācijas sūdzības iesniedzēju ir saistīta ar īstenošanas pasākumiem LESD 263. panta ceturtās daļas pēdējās teikuma daļas izpratnē.

63 Līdz ar to otrais prasības pamats ir jānoraida kā nedibināts.

Par trešo pamatu – to, ka Vispārējā tiesa esot kļūdaini noraidījusi prasības pieteikuma prasījumu otro daļu kā nepieņemamu

Lietas dalībnieku argumenti

64 Ar trešo pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Vispārējā tiesa, pārsūdzētā rīkojuma 20. un 21. punktā kā acīmredzami nepieņemamu noraidīdama prasības pieteikuma prasījumu otro daļu, kurā lūgts, lai Vispārējā tiesa skaidri atzītu, ka strīdīgās regulas 1. panta tiesiskās sekas ir piemērojamas ar atpakaļejošu spēku, esot pieļāvusi kļūdu tiesību aktu piemērošanā.

65 Šajā ziņā apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka šis atpakaļejošais spēks ir nepieciešamās sekas lūgtajai strīdīgās regulas 2. panta atcelšanai, jo ar šo pantu ir noteikts ierobežojums laikā, kura dibinātība tiek pamatoti apstrīdēta. Citiem vārdiem sakot, šī atcelšana pamatojot minēto atpakaļejošo spēku, un tāpēc lemt tieši par šo jautājumu patiešām esot Vispārējās tiesas kompetencē.

66 Komisija apstrīd apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentus un uzskata, ka trešais pamats ir jānoraida kā nedibināts.

Tiesas vērtējums

67 Jānorāda – kā pārsūdzētā rīkojuma 20. punktā to pamatoti konstatējusi Vispārējā tiesa –, ka prasībā atcelt tiesību aktu saskaņā ar LESD 263. pantu Vispārējās tiesas ziņā ir vienīgi pārbaudīt Savienības iestāžu tiesību aktu tiesiskumu un vajadzības gadījumā atcelt strīdīgo tiesību aktu. Tādējādi tās kompetencē, veicot šo tiesiskuma pārbaudi, nav noteikt tiesības vai veikt konstatējumus, piemēram, par strīdīgās regulas 1. panta piemērošanas ar atpakaļejošu spēku atzīšanu, kā tas lūgts Vispārējā tiesā iesniegtā prasības pieteikuma prasījumu otrajā daļā (šajā nozīmē skat. rīkojumu, 2008. gada 25. novembris, *TEA*/Komisija, C-500/07 P, nav publicēts, EU:C:2008:651, 33. punkts).

68 No tā izriet, ka Vispārējā tiesa, pārsūdzētā rīkojuma 21. punktā par acīmredzami nepieņemamu uzskatīdama šo prasījumu daļu, nav pieļāvusi kļūdu tiesību aktu piemērošanā.

69 Tāpēc trešais pamats ir jānoraida kā nedibināts.

70 Tā kā neviens no apelācijas sūdzības iesniedzējas izvirzītajiem pamatiem nav ticis apmierināts, apelācijas sūdzība ir jānoraida pilnībā.

Par tiesāšanās izdevumiem

71 Atbilstoši Tiesas Reglamenta 184. panta 2. punktam, ja apelācijas sūdzība nav pamatota, Tiesa lemj par tiesāšanās izdevumiem.

72 Atbilstoši šī reglamenta 138. panta 1. punktam, kas ir piemērojams apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz tā 184. panta 1. punktu, lietas dalībniekam, kam spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kam spriedums ir labvēlīgs. Tā kā apelācijas sūdzības iesniedzējai spriedums ir nelabvēlīgs un tā kā Komisija ir prasījusi piespriest tai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, tai ir jāpiespriež atlīdzināt šīs apelācijas tiesvedības izdevumus.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

1) Apelācijas sūdzību noraidīt.

2) *Internacional de Productos Metálicos SA* atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

[Paraksti]